

„Poglej, tvoja je vže tukaj,“ dejal je Jožek sestrici, „kam se je neki izgubila moja?“ Toda sedaj ni bilo več časa, ubijati si glavo s tem vprašanjem, zakaj očetov klic: „Jožek, Metka, pojdita pobirat črešnje!“ dal mu je čisto novih mislij. Saj „čopo“ bode še desetkrat lahko poiskal.

„Jej, črešnje, črešnje!“ razveselila sta se oba, stekla, kar so ju noge nesle, ter potem zadovoljno zobala ukusne črešnje, katere je bila toča sklatila. Tako so jima ugajale, da sta skoro želela, naj bi šla vsak dan toča. Ej, kaj sta se sedaj menila, če bi bilo drugodi še toliko škode: črešnje so tako sladke! Jožku je bila pa toča ljuba tudi zato, ker mu ni bilo treba Tinice varovati, saj so bili drugi doma. Otroci pač hitro pozabljajo nesreče: sedaj jokajo in mislijo, da jim je Bog ve kako hudo, če jih pa premoti kaj drugega, brž jih je sam smeh! Prav kakor vreme: sredi popóludneva je hudo, kot bi se bližal sodnji dan, proti večeru se pa solnce vže tako zadovoljno smeji, da se le čudiš. Nevihte se vse boji, čemer-nega otroka pa tudi nima nihče rad. Zato vam pravim, dragi moji: prosite Boga, da nas vselej obvaruje hude ure ter dodeli srečnih dnij, dnij radosti in poštenega smeha. Jeli, da obljubite? — Obetamo. — No, potem pa vže bode!

Kajtimar.

Prosim!

Ko umrjem, mi privedíte
Vi vnučeca na grôbec moj,
Z nedolžnostjo zvestó molíte
Za duše moje tam pokòj!

Povédite mu, da počíva
Zdaj bábica pod hribeem tém,
Da kamen težki njo pokriva,
Ki je izginila očém.

Ki je Bogá, ljudi ljubíla,
Kateri dom je naš bil drag,
Ki domovincem je povíla
Vijólie kito v mili znak.

Ki srčne čute je bogate
Gojila detei nežnih let,
A ki je vnuke svoje zlate
Ljubila nad ves drugi svet.

Zatorej prosim, privedíte
Vi vnučeca na grôbec moj,
Z nedolžnostjo zvestó molíte
Za duše moje tam pokòj!

Luijza Pesjakova.

